

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph. D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

navrhovatele:

L. K.

zastoupený advokátem Mgr. Františkem Málkem
sídlem 17. Lsitopadu3 238, 530 02 Pardubice,

proti

odpůrci:

Statutární město Pardubice, IČ 00274046

sídlem Pernštýnské náměstí 1, 530 21 Pardubice,

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu města Pardubice ze dne 4. 9. 2001

takto:

- I. Návrh na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu města Pardubice ze dne 4. 9 2001 se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočce v Pardubicích byla doručena žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28. 6. 2023, č. j. X, sp. zn. Y, jímž

byla zamítnuta žádost navrhovatele o vydání rozhodnutí o umístění stavby s názvem „*Novostavba bytového domu Z*“. Součástí žaloby byl i návrh na zrušení územního plánu města Pardubice (obecně závazná vyhláška města Pardubice č. 42/2001 o závazných částech územního plánu města Pardubice, v platném znění) v § 3 odst. 3, konkrétně věty: „*Na těchto plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb.*“¹

2. Protože okruh účastníků řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28. 6. 2023, č. j. X, sp. zn. Y, a okruh účastníků řízení o návrhu na zrušení územního plánu města Pardubice v § 3 odst. 3 není shodný (nadto otázka zákonnosti návrhem napadené části územního plánu města Pardubice musí být zodpovězena předtím, než soud rozhodne o žalobě proti rozhodnutí, při jehož vydání správní orgány vycházely - mimo jiné - z návrhem napadené části územního plánu města Pardubice), rozhodla předsedkyně senátu (usnesení ze dne 12. 9. 2023, č. j. 52 A 57/2023-23) podle § 39 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), že se návrh na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu města Pardubice ze dne 4. 9. 2001 vylučuje k samostatnému řízení, které bude nadále vedeno pod sp. zn. 52 A 57/2023. Pro úplnost soud dodává, že zákonnost takového postupu byla potvrzena v obdobné věci v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2023, č. j. 3 As 234/2022 - 45.
3. Navrhovatel namítal, že „*územně plánovací regulace je nezákonná a vytváří nepřípustný zásah do práv dotčených vlastníků.*“ Tvrdí, že vytváří „*faktickou stavební uzávěru pro významně převážující část intravilánu... a že tak „musí být vnímána jako neústavně zasahující do vlastnických práv dotčených vlastníků pozemků.*“ Navrhovatel má za to, že, jestliže územně plánovací dokumentace neumožní stavět jinde než v prolukách restriktivně interpretovaných, když odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2022, č. j. 52A 47/2022-45 s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 1 As 141/2020-35, pak není zákonná. Zdůraznil, že jde o „*zřetelně excesivní zásah do vlastnických práv obrovského množství vlastníků pozemků na území města Pardubic, pro který nemůže existovat všeobecně platný a legitimní důvod (příčemž odůvodnění dané regulace v případě ÚP Pardubice samozřejmě chybí).* Takový regulativ je nesmírně omezující a překračuje meze akceptovatelného omezení vlastnických práv prostřednictvím územně plánovací dokumentace“.
4. Navrhovatel dále připomněl, že je třeba doplnit regulaci § 3 odst. 3 územního plánu navazujícími regulativy dle § 5 odst. 1,5, případně ust. § 6 odst. 1 územního plánu města Pardubice. „*Regulaci dle § 3 odst. 3 pak považuje za nepřijatelnou z hlediska požadavku na přiměřenost zásahu do vlastnických práv vlastníků pozemků, tj. i navrhovatele.*“ Dle navrhovatele toto vyvolává „*nepochybně nežádoucí až absurdní důsledky.*“ Dále má za to, že za „*dostavbu stávajících proluk*“ jistě nelze považovat realizaci celé řady staveb, které se přitom

¹ § 3 odst. 3 zní: *Současně zastavěné území tvoří plochy:*

- *stabilizované, na kterých územní plán nepředpokládá přestavbu a změnu funkčního využití ploch. Na těchto plochách je možná pouze dostavba stávajících proluk, případně změny využití již zkolaudovaných staveb.*
- *určené k funkční přestavbě*

ve stabilizovaných plochách zastavěného území již nacházejí. Navrhovatel uvedl doplňkové stavby garáží v zelených vnitroblocích rodinných domů Bílého předměstí města Pardubic. Dle navrhovatele neumožňuje uvedená regulace výstavbu nových solitérních budov, a to ani nahrazení stávající budovy budovou novou, neboť proluka má být prostorem v souvislé řadě domů a nevznikne odstraněním samostatně stojící budovy (odkaz navrhovatele na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 9. 2022, č. j. 52 a 47/20222 - 45).

5. Dále navrhovatel tvrdil porušení povahy územního plánu coby koncepčního nástroje, neboť každá stavba musí být dle územního plánu města Pardubice „předschválena“ v podobě plochy pro funkční přestavbu, jinak mohou být realizovány pouze dostavby proluk. Tedy dle navrhovatele vyžaduje nová výstavba v zastavěném území změnu územního plánu, což považuje za nepřiměřené, neboť se prodlužuje proces povolování stavebního záměru. Dle § 43 odst. 1 stavebního zákona se přitom má jednat o základní koncepci rozvoje území obce, nikoliv o povolování jednotlivých staveb. Dle navrhovatele se tak jedná o faktickou uzávěru v kombinaci s povolováním konkrétních stavebních projektů, pro které musí být jednotlivě vytvářena území funkční přestavbě, kdy se však „nejedná o koncepční nástroj, ale o nástroj povolovací.“
6. Navrhovatel proto navrhl zrušení dotčené části územního plánu města Pardubice s dovětkem, nemá-li se tento dopad regulace překlenout výkladem, jak navrhoval žalobce v žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 28. 6. 2023, č. j. X, sp. zn. Y.
7. Soud předesílá, že zákonnost textu § 3 územního plánu měst Pardubice již byla předmětem soudního přezkumu opatření obecné povahy, přičemž soud návrh na jeho zrušení rozsudkem ze dne 22. 9. 2022 č. j. 52 A 47/2022 - 45 zamítl a dále Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost již zmíněným rozsudkem ze dne 9. 10. 2023, č. j. 3 As 234/2022 - 29. V uvedeném řízení byla zákonnost dotčeného ustanovení územního plánu města Pardubice posuzována ve světle vznesené námitky nejednoznačnosti a nekonkrétnosti užití výrazu „proluka“ a dále ve světle s tím související námitky, že orgány územního plánování si „obsah územního plánu vykládají na základě svého vlastního uvážení“, což jim dle názoru navrhovatele umožňuje právě chybějící definice pojmu „proluka“ a dále, že § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice „výstavbu ve stabilizovaném území nezákonným způsobem zužuje či omezuje pouze na stávající proluky, ačkoli v § 5 odst. 5 v rozporu s tím naopak nevylučuje zástavbu i dalších pozemků nacházejících se dle OZV ve stabilizovaném území města Pardubice“. Tedy v tomto ohledu již územní plán města Pardubice obstál v testu zákonnosti, když Nejvyšší správní soud zejména uvedl: „[31]...Absence definice výrazu „proluka“ v územním plánu či v jiných právních předpisech nepředstavuje vadu, kvůli které by měl být § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice jako takový nezákonný. Tento výraz v žádném případě není natolik abstraktní, aby aplikujícím orgánům umožňoval ničím neomezenou svévoli. Jak uvedl správně již krajský soud v bodech 9 až 11 napadeného rozsudku, jedná se o terminus technicus, kterému je přisuzován určitý význam, jenž jeho dosah omezuje...[P]řípadný nesprávný výklad výrazu „proluka“ ze strany aplikujících správních orgánů či soudů (nebo jeho nejednotný, respektive nekonzistentní výklad v různých případech), je možné reagovat prostředky ochrany v rámci správního či soudního řízení. Stejným způsobem je možné domoci se ochrany proti

případnému zneužití dotčených ustanovení v rámci procesu aplikace, či proti diskriminaci ze strany aplikujících orgánů. Tyto případné vady interpretace či aplikace však nečiní nezákonným samotné opatření obecné povahy. Pokud k nim dojde, lze se v rámci správního soudnictví domoci ochrany v řízení o žalobě proti aplikujícímu aktu, ne však již návrhem na zrušení opatření obecné povahy. Chybnost výkladu určitého výrazu v opatření obecné povahy obsaženého není a nemůže být vadou, která by způsobovala nezákonnost územního plánu obecně. [33] Lze proto shrnout, že existence jednoznačné definice výrazu „proluka“ ani jednotnost jeho výkladu aplikujícími orgány nejsou podmínkou zákonnosti či závaznosti těch ustanovení územního plánu, která tento výraz užívají (podtrženo krajským soudem). Význam nedefinovaných výrazů v územním plánu, jako je i termín „proluka“, je možné získat prostřednictvím výkladu, jehož správnost podléhá přezkumu v rámci opravných prostředků existujících ve správním a soudním řízení.“ Tedy je zřejmé, že užití výrazu „proluka“ nečiní územní plán žádným způsobem závadný a stejně tak nemůže být důvodem jeho zrušení ani aplikace územního plánu správními orgány v konkrétním případě, neboť právě aplikace územního plánu v konkrétním případě vyústí v rozhodnutí správního orgánu, které je samo způsobilým předmětem soudního přezkumu zákonnosti.

8. Nyní k samotnému soudnímu přezkumu v této věci.
9. Podle § 188 odst. 4 stavebního zákona platí, že obecně závazné vyhlášky, jimiž byla vymezena závazná část územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny, územního plánu obce nebo regulačního plánu, se pro účely tohoto zákona považují za opatření obecné povahy; ustanovení § 174 odst. 2 správního řádu se nepoužije.
10. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.
11. Podle § 101b odst. 2 s. ř. s. návrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je soud při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu.
12. Z výše uvedeného je zřejmé, že mechanismus soudního přezkumu opatření obecné povahy byl podstatně ovlivněn změnou právní úpravy, která byla provedena zákonem č. 303/2011 Sb. Do 31. 12. 2011 byl v rámci přezkumu opatření obecné povahy plně použitelný tzv. pětikrokový algoritmus ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, přičemž správní soud nebyl vázán důvody návrhu a přezkoumával opatření obecné povahy částečně z úřední povinnosti. Podle § 101d odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 1. 2012, je však již při rozhodování soud vázán rozsahem a důvody návrhu a není třeba vycházet z výše uvedeného pětistupňového algoritmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 1 As 177/2019 - 23, bod 22. „Meritorní soudní přezkum opatření obecné povahy vycházel z pětistupňového algoritmu, vyjádřeného již v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 -

98, č. 740/2006 Sb. NSS. Tento algoritmus spočívá v pěti krocích, a to za prvé, v přezkumu pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, v přezkumu otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); za třetí, v přezkumu otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté v přezkumu obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium); za páté v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace). Soud při přezkumu postupuje od prvního kroku k dalšímu s tím, že pokud u některého z kroků algoritmu shledá důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy, aplikací dalších kroků se již nezabývá. V současné době se však použije již přímo zákona (§ 101a a násl. s. ř. s.) a není třeba vycházet z výše uvedeného pětistupňového algoritmu. Přezkum je ovládán dispoziční zásadou (ke změnám blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 174/2015 – 72)“.)

13. Navrhovatel v dané věci namítal přesah zákonného obsahu (materiální kritérium), když tvrdil, že byla porušena koncepce územně plánovací dokumentace jako plánovacího a nikoliv povolovacího nástroje, což vytvořilo faktickou stavební uzávěru s nutností případné změny územního plánu, a dále namítal narušení principu proporcionality co do excesivního dopadu obsahu ustanovení § 3 územního plánu na obsah vlastnických práv vlastníků dotčených pozemků (kritérium přiměřenosti právní regulace).
14. Soud na tomto místě připomíná, že posuzuje zákonnost územního plánu ve vztahu k uplatněným námitkám v souvislosti s vydaným zamítavým rozhodnutím ve věci stavebního záměru navrhovatele, čímž je soudní přezkum územního plánu v této věci omezen. Tedy soud se může zabývat pouze dopadem územního plánu na pozemek navrhovatele, nikoliv na pozemky jiných vlastníků obecně (nejde o tzv. *actio popularis*, žaloba ve veřejném zájmu). Vlastníci pozemků, stejně jako navrhovatel, měli možnost uplatnit své postoje v rámci schvalovacího procesu územního plánu. Dále je třeba uvést, že se jedná o územní plán statutárního města, když konkrétně spornou je výstavba v tzv. stabilizovaných plochách. Navrhovatel se přitom dožaduje výstavby v širším centru statutárního města, kde zájem na citlivé regulaci a na zachování urbanistické koncepce je zcela pochopitelný a žádoucí. Jestliže navrhovatel sám tvrdí, že v určitých jiných případech byly stavební záměry ve stabilizovaných plochách povoleny, pak sám popírá svoje odlišné tvrzení, totiž že se fakticky jedná o stavební uzávěru (ve smyslu zákazu či omezení výstavby určitého druhu), že by bylo pro výstavbu třeba změnit územní plán, aby se tak vytvořily plochy pro funkční přestavbu a že tedy byl z územně plánovacího nástroje textací § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice vytvořen nástroj povolovací. Tedy již na základě uvedeného považuje soud námitku navrhovatele za nepřípadnou. Z kontextu návrhu přitom plyne, že navrhovatel poukazuje na jiné případy, kdy výstavba byla povolena, tedy že poukazuje dle něho na různou praxi správních orgánů při aplikaci územního plánu. K tomu soud zdůrazňuje, že to není a nemůže být předmětem soudního přezkumu územního plánu, přičemž nadto pro úplnost doplňuje, že je třeba posuzovat soulad každého jednotlivého stavebního záměru individuálně optikou konkrétních skutkových okolností a zcela konkrétní a urbanisticky a architektonicky úzce vymezené lokality. Jedním z případů, na který navrhovatel odkazoval, byl stavební záměr „Parkovací dům Pardubice Na Hrádku, Pardubice, část obce Zelené Předměstí.“ K tomu soud uvádí, že schválení umístění stavebního záměru prošlo opakovaně testem zákonnosti u

zdejšího soudu (viz rozsudky ve věcech sp. zn. 52A 12/2023, 52 A 13/2023). Soud také připomíná, že v jeho rozsudku ze dne 29. 9. 2014, č. j. 52 A 12/2014-49, kdy se vyslovil k interpretaci a aplikaci pojmu „proluka“, se jednalo o skutkově zcela odlišný případ od případu parkovacího domu, neboť tehdy stávající stavba bytového domu bránila umístění stavebního záměru bytového domu na témže pozemku, přičemž soud akcentoval, že nelze za proluky považovat ex post účelově vytvořené proluky, jestliže to stavebně technický stav stávající stavby nevyžaduje: „[N]adto zjevně účelově s úmyslem vytvořit „prostor“ pro stavbu bytového domu odstraněním objektu, jehož stavebně technický stav takové opatření nezbytně nevyžaduje.“ Takový přezkum zákonnosti povolení či zamítnutí stavebního záměru je přezkumem zákonnosti vydaného rozhodnutí o stavebním záměru jako individuálního správního aktu.

15. S uvedeným je svázána další zásadní námitka navrhovatele, a to námitka údajné neproporcionality zvolené úpravy a zásahu do vlastnických práv. Ta by dle navrhovatele měla patrně spočívat v tom, že možnost výstavby je ve stabilizovaných plochách významně omezena. Jistě lze souhlasit s tím, že možnost výstavby je ve stabilizovaných plochách ztížena, ale to je právě imanentním důsledkem zařazení pozemku do „stabilizované plochy,“ což navrhovatel nespороval. Jestliže byl pozemek navrhovatele zařazen do stabilizované plochy, tak to sebou nutně nese významné omezení další výstavby. Jestliže je totiž něco stabilizované, pak se již v zásadě nepředpokládá vývoj, přičemž tyto plochy není nutno v textové části územního plánu odůvodňovat, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 6 As 151/2019-53: „[19] Podle Nejvyššího správního soudu proto v těch případech, kde dotčená osoba nepodá proti návrhu územního plánu námitky, postačuje, že pořizovatel (resp. obec) vyšel při zachycení neměnného současného stavu (stabilizovaných ploch) z územně analytických podkladů, jež měl k dispozici, a z dalších závazných podkladů. Nedostal-li se s nimi do rozporu, nemusí mapové zachycení stabilizovaných ploch v textové části územního plánu nijak zvlášť zdůvodňovat, neboť úkolem odůvodnění územního plánu je především vysvětlit a obhájit navržené změny v území.“ A dále ve vztahu k rozsahu soudního přezkumu územního plánu byla na základě tohoto rozsudku vytvořena právní věta: „Je-li v územním plánu určitá plocha označena jako stabilizovaná [zachycující neměnný současný stav a způsob využití dané plochy ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 500/2006 Sb.] a vlastník pozemku nepodal proti návrhu územního plánu námitky, soudní přezkum územního plánu v části týkající se jeho pozemku se v takovém případě omezí na kontrolu toho, zda se pořizovatel územního plánu neodchýlil od územně analytických podkladů, případně dalších závazných podkladů (§ 25 a 47 odst. 1 a 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu) a zda určení stabilizované plochy v územním plánu není ve zcela zjevném a příkrém rozporu s realitou (se skutkovým stavem, neboť i při územně plánovací činnosti se uplatní zásada materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu). K tomu musí snést důkazy navrhovatel, chce-li závěr o stávajícím užívání sporného pozemku před soudem vyvrátit.“
16. Okruh námitek navrhovatele, které územnímu plánu v části vztahující se na stabilizovanou plochu vytýkají právě stabilitu plochy ve smyslu její zásadní neměnnosti, tedy považuje ji za příliš stabilizovanou ve smyslu brždění rozvoje výstavby, v čemž právě spatřuje porušení proporcionality mezi takovým zásahem (ochranou urbanistických a architektonických hodnot) a ochranou vlastnického práva, vyhodnocuje soud jako námitky zcela nedůvodné. Jestliže výstavba ve stabilizovaných zastavěných

plochách města je omezena na dostavbu proluk a změnu funkčního využití, pak takové určení je v souladu s funkcí takové plochy, neboť stabilizovaná plocha má být stabilizovanou, tedy v zásadě neměnnou plochou. Naopak významný stavební rozvoj by byl v rozporu s určením takové plochy, k tomu má docházet v plochách rozvoje. Stavební zákon přitom klade důraz na ochranu udržitelnosti rozvoje (např. § 26 stavebního zákona).

17. K určení toho, zda existuje proporционаlita mezi omezením vlastníka pozemku, zde navrhovatele, a jeho vlastnickým právem, či zda dochází k excesivnímu zásahu do vlastnického práva s absurdními důsledky, jak míní žalobce, je třeba poukázat rovněž na ustanovení čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle kterého *vlastnictví zavazuje*. Tedy vlastnictví má své ústavněprávní mantinely, které jsou rozvedeny v rovině obecného práva. A v rovině veřejného práva je to mimo jiné právě územně plánovací dokumentace, která stanoví limity využití vlastnického práva. Navrhovatel přitom nevznnesl námitky do schvalovacího procesu. A nejde zde pouze o poměřování ochrany vlastnictví s nutností ochrany zachování urbanistického a architektonického pojetí města, nýbrž i s ústavně zaručeným právem města jako územně samosprávné jednotky na vlastní územní autonomii, který je vyjádřen právě územním plánem. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2013, č. j. III. ÚS 1669/11 přitom platí: *„Do samostatné působnosti obce na základě zvláštních zákonů patří mj. též schvalování územně plánovací dokumentace. Rozhodování o rozvoji spravovaného území patří mezi základní práva územní samosprávy. Dle článku 101 odst. 4 Ústavy může stát zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem; takový zásah do samosprávy je přípustný toliko tehdy, pokud to ochrana zákona nepochybně vyžaduje. Respektování územní samosprávy je nutnou součástí právního státu.“* Tedy na místě je zdrženlivost soudu při zásahu do ústavně zaručeného práva obcí na pořizování územně plánovací dokumentace. Soudy se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace mají řídit vedle principu zdrženlivosti také principy proporcionality a subsidiarity. Ke zrušení územního plánu (jeho části) správní soud mohou přistoupit pouze tehdy, byl-li zákon porušen v nezanedbatelné míře, tj. intenzitě zpochybňující zákonnost vydaného opatření obecné povahy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, či ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, ze dne 2. 2. 2021, č. j. 6 Ao 6/2010-103, či ze dne 20. 4. 2022, č. j. 10 As 226/2019-51).
18. Dle soudu nemůže obstát představa navrhovatele, že vlastník pozemku je oprávněn k výstavbě. Naopak vlastník pozemku ve městě ve stabilizované ploše je podřízen regulaci územního plánu, přičemž soud opakuje, že nebyly vzneseny námitky v tom smyslu, že pozemek nepatří do stabilizované plochy či že by byl porušen schvalovací proces přijetí územního plánu.
19. Navrhovatel dále namítal, že jestliže správní orgány aplikují územní plán, a to konkrétně jeho ust. § 3 odst. 3 restriktivním způsobem, pak je to dle něj důvodem pro zrušení této části územního plánu. K tomu soud ve shodě se svým rozsudkem ze dne 22. 9. 2022 č. j. 52 A 47/2022 - 45, který byl podroben přezkumu Nejvyššího správního soudu, opakuje, že ustanovení § 3 odst. 3 územního plánu města Pardubice je dostatečně přesné, jasné, srozumitelné (lingvisticky i právně) a s předvídatelnými následky. Pokud přesto při aplikaci tohoto ustanovení v územním řízení dochází k jeho nesprávné

interpretaci, pak to není následek vady opatření obecné povahy, nýbrž vadného postupu při jeho výkladu. Taková chyba, k níž může dojít, neboť člověk je tvor chybující (*errare humanum est*, a proto od nikoho nelze vyžadovat robotickou bezchybnost), však může být napravena cestou opravných prostředků instančních (řádných, mimořádných), soudních či dozorčích směřujících proti územnímu rozhodnutí, není třeba rušit opatření obecné povahy, které bylo nesprávně vyloženo. Postrádá proto smysl v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy podrobně analyzovat navrhovatelem zmíněné případy užití tohoto opatření obecné povahy v několika konkrétních případech. Ostatně v tomto řízení je přezkoumáváno opatření obecné povahy, nikoliv jiné akty aplikace práva, které nadto vzešly z řízení, jichž se ani navrhovatel neúčastnil. Stejně tak k námitkám souvisejícím s nutností aplikace rovněž § 5 odst. 5, případně § 6 územního plánu lze uvést, že tato nejsou ve vzájemném rozporu, nýbrž na sebe navazují a doplňují se. Je zcela zřejmé, že případný stavební záměr ve stabilizovaném urbanizovaném území může být realizován pouze za současného splnění podmínek stanovených těmito ustanoveními územního plánu města Pardubice, tzn., že může jít pouze o dostavbu stávajících proluk (případně o změnu využití již zkolaudovaných staveb) a současně nesmí být v důsledku realizace stavebního záměru narušen charakter okolní zástavby a její měřítko.

20. Soud tedy uzavírá, že základní návrhové body, jimiž je odůvodněn návrh na zrušení části územního plánu města Pardubice zakotvený v § 3 odst. 3 nebyly důvodné, a proto soud návrh podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl (výrok I).
21. Soud pro úplnost uvádí, že bylo jeho povinností uvést, z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45). Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu přitom neznamená, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno. Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se smyslem argumentace navrhovatele, tedy se stěžejními námitkami, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Navrhovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce byl úspěšný, příslušelo by mu tedy podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Ze spisu je však zřejmé, že odpůrci žádné náklady nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 29. listopadu 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph. D. v. r.
předsedkyně senátu